

ADVENT

Veriaci musí vedieť čakať

Cítiš zrno medzi prstami?

Ponor sa so svojimi myšlienkami do viet, ktoré teraz čítaš:

Vedieť čakať - pokiaľ toto semienko v zemi zomrie, aby tam nabralo živiny a vyšlo stebielko.

Vedieť čakať - až sa všetok sneh a ľad roztopí a teplým počasím nastane jar.

Vedieť čakať - až steblo vyženie klasy, a potom slnko, vietor a dážď nechajú dozrieť zrná.

Vedieť čakať - až nastane žatva.

Vedieť čakať - pokiaľ mlynský kameň rozomelie zrno na múku.

Vedieť čakať - až sa páľavou peca upeče z cesta lahodný chlieb.

Vedieť čakať - až ľudia zjedia chlieb a budú silní a veselí.

Vedieť čakať - že, až ak sa podelíme s chlebom, všetci budeme nasýtení.

Pozrite sa všetci na mňa! Dokázali ste sa tak dlho koncentrovať? Smiem ešte pokračovať?

S nami ľuďmi je to podobne ako so zrnom. Aj my vždy stojíme medzi sejbou a žatvou. Takto už jeden spevák spieval v knihe žalmov: „*Tí čo sejú slzami, budú žať s jasotom. Keď odchádzali, idúcky plakali a osivo niesli na siatie. No keď sa vrátia, vrátia sa s jasotom a svoje snopy prinesú.*“ (Ž 126, 5-6).

Opäť budeme čítať vety na tému „dokázať čakať,“ ktoré sa vzťahujú na nás ľudí. Snáď len dospelí budú všetkému rozumieť. Skúste sa všetci zamyslieť!

Vedieť čakať - až sa stane dobro viditeľným, ktoré sa denne pokúšam zasievať.

Vedieť čakať - až povstane napriek ľadu sklamaní a zlých skúseností, priateľská atmosféra.

Vedieť čakať - až sa stanem v protivetre požiadaviek a výziev, ktoré sa mi kladú, silnejší a samostatnejší.

Vedieť čakať - v každodennej úmornej drine školy, drine povolania a všedného dňa, - v tom dokázať čakať pokiaľ pochopím, že nie som neužitočný, zbytočný.

Vedieť čakať - v páľavom ohni skúšok, chorôb a utrpení - až spoznám zmysel toho všetkého.

Vedieť čakať - až moje veľké Ja stále viac zomrie na kúsky a rozdelí sa v darovanie.

Vedieť čakať - až tu a tam pocítim, že Boh mi je celkom blízko.

Vedieť čakať - až budem môcť pevne veriť, že Ježiš prichádza ku mne v chlebe života.

Vedieť čakať - až náš Pán Ježiš Kristus opäť príde.

SILENZIO

Bolo to práve v roku svätého Pavla. V taliančine zaznelo slovo „silenzio“ (ticho), ktoré v slovenskom texte nie je. Pôvodný grécky text hovorí o „zjavení tajomstva, ktoré bolo od vekov zahalené v tichu“. Akoby ozvenou týchto slov sú slová proroka Izaiáša, kde Boh hovorí: *„Bol som ticho od pradávna, mlčal som, premáhal som sa. Aký tá, čo rodí, budem kričať, dychčať a chrčať zároveň“* (Iz 42, 14). Boh je vo večnom tichu svojho nevýslovného života lásky. Náš Boh miluje ticho. Každá dôvernosť poznanie a lásky (aj tá ľudská) sa rada zahaľuje do ticha.

Trojichná dôvernosť Boha je zahalená do ticha lásky. Mystici hovoria o tichu ako o pravom mieste stretnutia so živým Bohom. Človek, ktorý chce nájsť Božiu dôvernosť, musí vstúpiť do Božieho ticha.

Dionýz Areopagita, otec kresťanskej mystiky, hovorí vo svojej „Mystickej teológii,“ že na záver duchovného výstupu sa reč o Bohu stane úplne nemou a človek sa úplne zjednotí s Tým, ktorý je bez hlasu. A do tajomstiev Božieho Slova je možné byť úplne vovedený iba v tichu, bez hluku slov.

Často hlboko duchovní ľudia, ktorí rozumejú Božím veciam, dokážu zostať dlhý čas pred bohostánkom v tichu modlitby, kontemplatívneho pohľadu plného vnútorného bohatstva.

Z takéhoto ticha vybuchla radosť Evanjelia, teda radostnej zvesti. Boh vystupuje zo svojho ticha, aj keď zostáva skrytý v tajomstve Vtelenia svojho prvého príchodu. A len v úctivom tichu pokory je možné ho počuť a prijať.

V roku 2003 pred modlitbou Anjel Pána na štvrtú adventnú nedeľu blahoslavený Ján Pavol II navrhol veriacim a všetkým ľuďom, aby objavili pravý zmysel Vianoc a nenechali sa premôcť zmätkom a hlukom: „*V posledných dňoch Adventu liturgia zvlášť zdôrazňuje postavu Márie. Mária nám pomáha pochopiť kľúčové slová narodenia jej božského Syna: pokora, ticho, úžas, radosť.*“ O dva roky neskôr pápež Benedikt XVI pri tej istej príležitosti pozval veriacich, aby sa nechali nakaziť tichom svätého Jozefa. Spomeňme si aj na ticho Zachariáša, ktorý onemel a zostal v tichu až do narodenia Jána Krstiteľa. Božie tajomstvá si od nás vyžadujú úctivé ticho.

Nie je ťažké vytušiť, aké dôležité a aktuálne je pozvanie znovuobjaviť ticho v našej spoločnosti, v našich kresťanských komunitách a v našich osobných životoch, ktoré sú často „obézne“ rozličnými zvukmi a slovami, posolstvami, obrazmi, hlasmi a hlukom. Práve preto potrebujeme vzbudiť v nás veľkú „nostalgiu po tichu“. Jedna vianočná antifóna z Liturgie hodín nás s poetickou ľahkosťou prenáša do tohto rozmeru Vianoc: „*Keď všade vládlo hlboké ticho a noc v svojom behu prešla polovicu cesty, tvoje všemohúce Slovo, Pane, zostúpilo z neba, z kráľovského trónu.*“ A tak by nás nemalo prekvapovať, že ticho je podstatným rozmerom veriaceho v Krista, že je akoby dychom jeho viery. Na to, aby sa k nám dostalo Kristovo Slovo a aby sme ho mohli v hĺbke prijať, je potrebné počúvanie a hlboké ticho. Iba v tichých srdciach sa môže narodiť Božie Slovo aj dnes.

Niekedy je naše ticho „kumuláciou trapnosti“ do seba zahľadeným premýšľaním, sebaľútosťou, či sebestredným snívaním o našich predstavách, očakávaníach, túžbach. Ticho, o ktorom hovorí svätý Pavol, ticho, v ktorom je od vekov skryté Tajomstvo Vianoc, je tichom „obťažkaným“ duchovnou plodnosťou, bohatstvom poznania a lásky, je hyperaktívnym hyperpoznáním, prekypujúcou láskou. Dnešná uhovorená doba nemá zmysel pre takéto ticho. Doba úspechu a súťaže si vyžaduje suverénnosť, aroganciu. Často nevie oceniť „tiché osobnosti“ bohaté na vnútorný život. Považuje ich za „tuťkov“ alebo minimálne „bez charizmy.“

Je známe, že svätý Tomáš Akvinský bol podobne pre svoju tichú povahu svojimi spolužiakmi prezývaný „nemý vôl.“ Svätý Albert Veľký sa dostal k jeho poznámkam ohľadom veľmi zložitej teologickej otázky, o ktorej bola reč na prednáške. Po tom, čo si ich prečítal, vyzval Tomáša, aby viedol diskusia na túto

tému, ktorú Tomáš zvládol výnimočne brilantne. Vtedy učiteľ s účasom zvolal: „My ho prezývame nemý vôl, ale keď on so svojím učením zahučí, bude ho počuť celý svet.“

Musíme bdiť nad svojimi slovami, ktoré hovoríme, nad posolstvami, ktoré vysielame. Musíme sa naučiť, že len tie slová sú autentické, ktoré vyvierajú z ticha. Tu nejde samozrejme o nejaké cvičenie sa v tichosti, ktoré by bolo cieľom pre seba. Ide o to, aby sme sa naučili umeniu ticha, ktoré nám umožní nájsť hlboký zmysel slov a komunikácie. Všetci sme si vedomí, že december sa stal najhektickejším mesiacom v roku, je to mesiac najväčších tržieb, uzávierok, množstva práce, stresov. Ako pestovať v tomto zhone adventné ticho?

Takéto ticho - „pozornosť srdca,“ ktoré „vidí najlepšie,“ pokora pred realitou, učiteľnosť a schopnosť počúvať a diviť sa, otvorenosť pre prekvapenia, chudoba, ktorá predstavuje slobodu od emočných očakávaní - to všetko je možné pestovať aj uprostred preplneného obchodáku, netrpezlivých zákazníkov, strese predvianočných starostí. Takéto ticho znamená nadhľad, pokoj, aký môže dať len Boh. Je to postoj poslušnosti viery: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova!“ Tak sa môžeme stať tichými, aby sme sa celým svojím životom stali autentickým a živým slovom.

Môžeme si priať, aby sa čas Vianoc stal novou príležitosťou priblížiť sa k betlehemskej jaskyni v tichu pred veľkým Tajomstvom. Nech v tomto tichu, v hlbokom spoločenstve s Máriou a Jozefom, Pán hovorí k našim srdciam a nech v jeho slove objavíme a ochutnáme tichú dôvernú s Bohom.

zdroj: internet

Boh sa rodí „dnes“

Ľudia si v týchto dňoch vymieňajú pozdravy: „Veselé Vianoce! Šťastné a veselé sviatky!“ Snažme sa, aby tieto pozdravy ani v dnešnej spoločnosti nestratili svoj duchovný význam, aby tieto Vianoce neboli len sviatkami čo sa týka vonkajšieho aspektu, ale aby sa dotkli hĺbky ľudského srdca. Samozrejme, všetky vonkajšie znaky Vianoc sú pekné a dôležité – ak nás neodvádzajú od skutočného zmyslu prežívania Vianoc, teda od zmyslu posvätného a kresťanského – aby naša radosť nebola povrchnou, ale opravdivou a hlbokou.

Vo Vianočnej liturgii nás Cirkev uvádza do veľkého tajomstva Vtelenia. Vianoce nie sú len výročím narodenia Ježiša: aj to si pripomíname, avšak dôležitejšie je sláviť Tajomstvo, ktoré sa dotklo a neustále sa dotýka celej ľudskej histórie: Boh prišiel, aby prebýval medzi nami – stal sa skutočne jedným z nás; je to tajomstvo, ktoré sa vzťahuje na našu vieru aj na našu existenciu. Je to tajomstvo, ktoré prežívame v liturgických sláveniach. Je možné, aby som túto udalosť prežil dnes, tak časovo vzdialený od okamihu, keď sa stala? Ako môžem mať účasť na narodení Božieho Syna, ktoré sa uskutočnilo pred vyše dvetisíc rokmi?

Pri polnočnej svätej omši budeme opakovať antifónu rezponzóriového žalmu: „Dnes sa nám narodil Spasiteľ“. Tento časový prívlastok – „dnes“ – sa viackrát vyskytuje vo všetkých vianočných sláveniach: vzťahuje sa na udalosť Ježišovho narodenia a na spásu, ktorú Vtelenie Božieho Syna prinieslo. V liturgii táto udalosť prekračuje ohraničenia času a priestoru: stáva sa aktuálnou, súčasťou; jej pôsobenie zostáva, aj keď pribúdajú dni, roky, stáročia. Keď liturgia hovorí, že Ježiš sa rodí „dnes“, nepoužíva len nejakú frázu, ale zdôrazňuje, že jeho Narodenie sa dotýka celých dejín.

Aj dnes pre nás zostáva skutočnosťou, ku ktorej nás privádza liturgia. Nás veriacich Vianočné slávenie utvrdzuje v istote, že Boh je medzi nami skutočne – svojím Telom – prítomný; nie je nám vzdialený: aj keď je s Otcom, zostáva nám nablízku. Boh sa v Betlehemskej dieťaťi skutočne priblížil človeku; on sám sa stal človekom, a my sa s ním môžeme stretnúť aj dnes: je to deň, ktorý nikdy nekončí.

Rád by som zdôraznil predovšetkým tento aspekt, pretože dnešnému človeku, človeku „citlivému“ na to, čo je empiricky dokázateľné, spôsobuje stále väčšie ťažkosti otvárať horizonty a vstupovať do sveta Božieho. Spása ľudstva sa, samozrejme, uskutočnila v konkrétnom a presne definovateľnom okamihu našej histórie: v udalosti Ježiša z Nazaretu. No Ježiš je Božím Synom, je to Sám Boh, ktorý nielenže prehovoril k človeku, dal mu zázračné znamenia a viedol ho počas dejín, ale sa aj stal človekom a človekom zostáva.

Večnosť vstúpila do ohraničenia priestoru a času, aby nám „dnes“ umožnila stretnutie s Ním. Vianočné liturgické texty nám pomáhajú pochopiť, že udalosti spásy uskutočnenej prostredníctvom Krista sú stále aktuálne a týkajú sa každého človeka, a aj všetkých ľudí. Keď počúvame alebo vyslovujeme počas liturgických slávení toto „dnes sa nám narodil Spasiteľ“, nepoužívame tu len nejakú naučenú frázu, ale naozaj máme na mysli, že Boh nám ponúka dnes, teraz, mne, každému z nás - možnosť spoznať ho a prijať – tak ako to urobili betlehemskí pastieri – aby sa narodil aj v našom živote; aby ho obnovil, prežiaril a premenil svojou milosťou a svojou prítomnosťou.

Vianoce nám teda nielenže pripomínajú Ježišovo narodenie z Panny Márie - veď mnohé liturgické texty nám tento príbeh živo sprostredkujú: Vianoce sú tiež udalosťou, ktorej účinok sa vzťahuje na každého z nás. Pápež Lev Veľký, v snahe vysvetliť hlboký zmysel Vianočných sviatkov, povzbudzoval veriacich týmito slovami: „Tešme sa v Pánovi, moji drahí, a otvorme svoje srdcia pre čistú radosť, pretože vykličil deň, ktorý nám prináša novú spásu, završenie dávnej prípravy, večnú radosť. A naozaj, v každoročnom cykle sa nám obnovuje najväčšie tajomstvo našej spásy, ktoré bolo prisľúbené na začiatku časov, završené bude na ich konci a potrvá na večné veky“.

Ten istý Lev Veľký v ďalšej zo svojich Vianočných kázní hovorí: „Dnes sa pôvodca sveta narodil z lona panny: ten, čo urobil všetky veci, stal sa dieťaťom ženy, ktorú on sám stvoril. Dnes sa Božie Slovo zjavilo v tele a to, čo doteraz pre ľudské oko zostávalo skryté, stalo jasným a očividným. Dnes pastieri pochopili z anjelových slov, že sa Narodil Spasiteľ – prišiel na svet v našej podobe – s telom i dušou.“

Je tu ešte jedna vec, ktorej by som rád venoval trochu pozornosti. Betlehenskú udalosť by sme mali vnímať vo svetle Veľkonočného Tajomstva. Jedno i druhé je totiž súčasťou jediného vykupiteľského diela Kristovho. Vtelenie a narodenie Ježiša nás pozývajú, aby sme svoj pohľad zamerali na jeho smrť a zmŕtvychvstanie. Vianoce i Veľká noc sú sviatkami Vykúpenia. Veľká noc oslavuje Vykúpenie ako víťazstvo na hriechom a smrťou: označuje záverečný moment, keď už sláva Bohočloveka žiari ako svetlo vo dne. Vianoce Vykúpenie slávia ako vstup Boha do dejín, okamih, keď sa stal človekom, aby človeka priviedol späť k Bohu: označujú takpovediac začiatkový moment, ktorý dáva tušiť prvý záblesk svitania.

Avšak presne tak ako svitanie predchádza denný svit a dáva nám tušiť jeho príchod, aj Vianoce ohlasujú križ a slávu Vzkriesenia. A tak obe časové obdobia, počas ktorých slávime dvojicu veľkých sviatkov (teda aspoň na niektorých miestach sveta) nám môžu pomôcť pochopiť túto skutočnosť. Zatiaľ čo Veľká noc pripadá na počiatok jari, keď slnko začína vyhrávať nad hustým chladom hmly a obnovuje tvár zeme, Vianoce sú na začiatku zimy, keď svetlo a teplo nedokážu prebudiť prírodu zavinenú do prikrývky chladu, pod ktorou pulzuje skrytý život.

Cirkevní otcovia vždy čítali narodenie Krista vo svetle celého diela spásy, ktoré má svoje završenie vo Veľkonočnom Tajomstve. Vtelenie Božieho Syna sa u nich nejaví len ako začiatok a podmienka celej spásy, ale aj ako samotná prítomnosť Tajomstva našej spásy: Boh sa stáva človekom, rodí sa ako ľudské dieťa, berie na seba naše telo, aby porazil smrť a hriech. Dobre to ilustrujú dva texty od svätého Bazila. Svätý Bazil hovoril svojim veriacim: „Boh na seba berie telo práve preto, aby zničil smrť, ktorá sa v ňom ukrývala. Tak ako protidávky jedu po prehĺtnutí rušia smrtonosný efekt a ako sa temnoty domu rozplývajú vo svetle slnka, aj smrť, ktorá panovala nad ľudskou prirodzenosťou, je zničená Božou prítomnosťou. A tak, ako ľad zostane neroztopený vo vode, kým trvá noc a vládnu temnoty, ale hneď sa roztopí pod vplyvom slnečného tepla, aj smrť, ktorá vládla až do príchodu Krista, v okamihu, keď sa zjavila milosť Boha Spasiteľa a vyšlo slnko spravodlivosti, „bola pohltená víťazstvom,“ pretože nemohla zotrvať v prítomnosti Života. „Slávime spásu sveta, zrodenie ľudského rodu. Odpustená Adamova vina. Už nemusíme vravieť: „Si prach a na prach sa obrátiš,“ ale: spojený s tým, ktorý zostúpil z neba, budeš do neba prijatý.“

Vo Vianočných sviatkoch sa stretávame s nežnosťou lásky Boha, ktorý sa sklonil k našej ohraničenosti, k našim slabostiam, k našim hriechom a zostupuje až k nám. Svätý Pavol hovorí, že Ježiš Kristus „hoci má božskú prirodzenosť... zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu a stal sa podobný ľuďom.“ Pozrime sa na Betlehenskú jaskyňu: Boh sa skláňa až k tomu, že ho vložia do jasiel: je to akoby prelúdiom jeho sklonenia sa v hodine utrpenia. Vyvrcholenie dejín lásky medzi Bohom a človekom prechádza skrze jasle v Betleheme a hrob v Jeruzaleme.

Prežime s radosťou Vianoce, ktoré sa blížia. Prežime tento úžasný moment: Boží Syn sa rodí aj „dnes“ Boh je skutočne blízky každému z nás a chce sa s nami stretnúť, chce nás priviesť k sebe. On je pravým svetlom, ktoré rozptyľuje temnoty, čo zahaľujú náš život a našu ľudskosť. Prežime Narodenie Pána v kontemplácii nekonečnej lásky Boha, ktorý nás pozdvihol k sebe prostredníctvom tajomstva Vtelenia, Utrpenia, Smrti a Zmŕtvychvstania svojho Syna, pretože – ako hovorí svätý Augustín – „V (Kristovi) sa Božstvo Jednorodného stalo účastným na našej smrteľnosti, aby sme sa my stali účastnými na jeho nesmrteľnosti.“

Kontemplujme a prežime toto Tajomstvo predovšetkým v Eucharistickom slávení, ktoré je centrom Vianoc; v ňom sa reálne sprítomňuje sám Ježiš, opravdivý chlieb, ktorý zostúpil z neba, skutočný baránok obetovaný pre našu spásu.

Benedikt XVI.

SANTA A JEŽIŠ

- Santa žije na severnom póle...

Ježiš je všade.

-Santa jazdí na saniach...

Ježiš jazdí na vetre a kráča po vode.

-Santa prichádza len raz do roka...

Ježiš je vždy a všade prítomný, aby nám pomohol.

-Santa plní naše ponožky dobrotami...

Ježiš plní všetky tvoje potreby.

-Santa prichádza nepozvaný dolu komínom...

Ježiš stojí pri tvojich dverách a klope, a vstúpi do tvojho srdca, až keď ho pozveš.

-Aby si videl Santu, musíš si počkať v rade...

Ježiš je tak blízko ako zmiienka jeho mena.

-Santa ti dovoľí, aby si mu sedel na kolenách...

Ježiš ti dovoľí odpočívať v jeho náručí.

-Santa nepozná tvoje meno. Všetko, čo vie povedať, je: „Ahoj. Ako sa voláš, chlapček? Ako sa voláš dievčatko?“...

Ježiš vedel tvoje meno skôr, ako si sa narodil. To nie je všetko. Vie aj to, kde bývaš a pozná tvoju adresu. Vie, čo už máš za sebou, aj to, čo máš pred sebou a vie dokonca aj to, koľko vlasov máš na hlave.

-Santa má veľké brucho ktoré sa podobá mise plnej želatíny...

Ježiš má srdce plné lásky.

-Všetko, čo Ti Santa môže ponúknuť, je jeho zvolanie: „Ho-ho-ho!“...

Ježiš ti ponúka zdravie, pomoc a nádej.

-Santa vraví: „Nemal by si plakať“...

Ježiš hovorí: „ Na mňa zlož všetky svoje starosti, lebo ja sa o teba starám.“

-Santovi malí pomocníci vyrábajú a rozdáujú hračky...

Ježiš dáva nový život, uzdravuje zlomené srdcia, opravuje rozpadnuté rodiny a buduje pre nás príbytok v nebi.

-Santa ťa môže rozosmiať, ale...

Ježiš dáva radosť, ktorá je tvojou silou.

-Kým Santa dáva darčeky pod váš stromček...

Ježiš sa stal naším darom a zomrel na strome... na kríži.

CHRISTmas!

Tento čas patrí Ježišovi. Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil.

S posolstvom z neba chodím po zemi, zvestujem novinu a teším ľudí. Sľúbený prišiel Mesiáš, Spasiteľ sveta, Ježiš náš. Tomuto domu buď požehnanie, nech Vám ho udelí dieťa narodené.

Sláva Bohu na nebi, pokoj ľuďom na zemi.

Veselé a požehnané vianočné sviatky prajú

Ján Gič, farár a Janko Hudák, kaplán

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MESIAC 12/2017

Nebeský Otče, obetujem ti celý svoj deň a svoje modlitby, práce, radosti aj utrpenia v spojení s tvojím Synom Ježišom Kristom, ktorý sa ti stále obetuje vo svätej omši za spásu sveta. Nech ma Duch Svätý vedie a nech mi dá silu svedčiť o tvojej láske. S Pannou Máriou, Matkou nášho Pána a Matkou Cirkvi, prosím za úmysly Svätého Otca na tento mesiac:

Všeobecný úmysel: Za ľudí vo vyššom veku, aby - podporovaní rodinami a kresťanskými spoločenstvami - svojou múdrosťou a skúsenosťou spolupracovali na odovzdávaní viery a na výchove nových generácií.

Úmysel slovenských biskupov: Aby sme vzdávali vďaky Bohu Otcovi za dar jeho Syna a posilňovali vedomie o dôstojnosti každého človeka od počatia po prirodzenú smrť.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MESIAC 1/2018

Nebeský Otče, obetujem ti celý svoj deň a svoje modlitby, práce, radosti aj utrpenia v spojení s tvojím Synom Ježišom Kristom, ktorý sa ti stále obetuje vo svätej omši za spásu sveta. Nech ma Duch Svätý vedie a nech mi dá silu svedčiť o tvojej láske. S Pannou Máriou, Matkou nášho Pána a Matkou Cirkvi, prosím za úmysly Svätého Otca na tento mesiac:

Evanjelizačný úmysel: Za kresťanov a ostatné menšinové náboženstvá v ázijských krajinách, aby mohli prežívať svoju vieru v plnej slobode.

Úmysel slovenských biskupov: Nech nás krst Krista Pána naplní úsilím prežívať krst v každodennom živote.